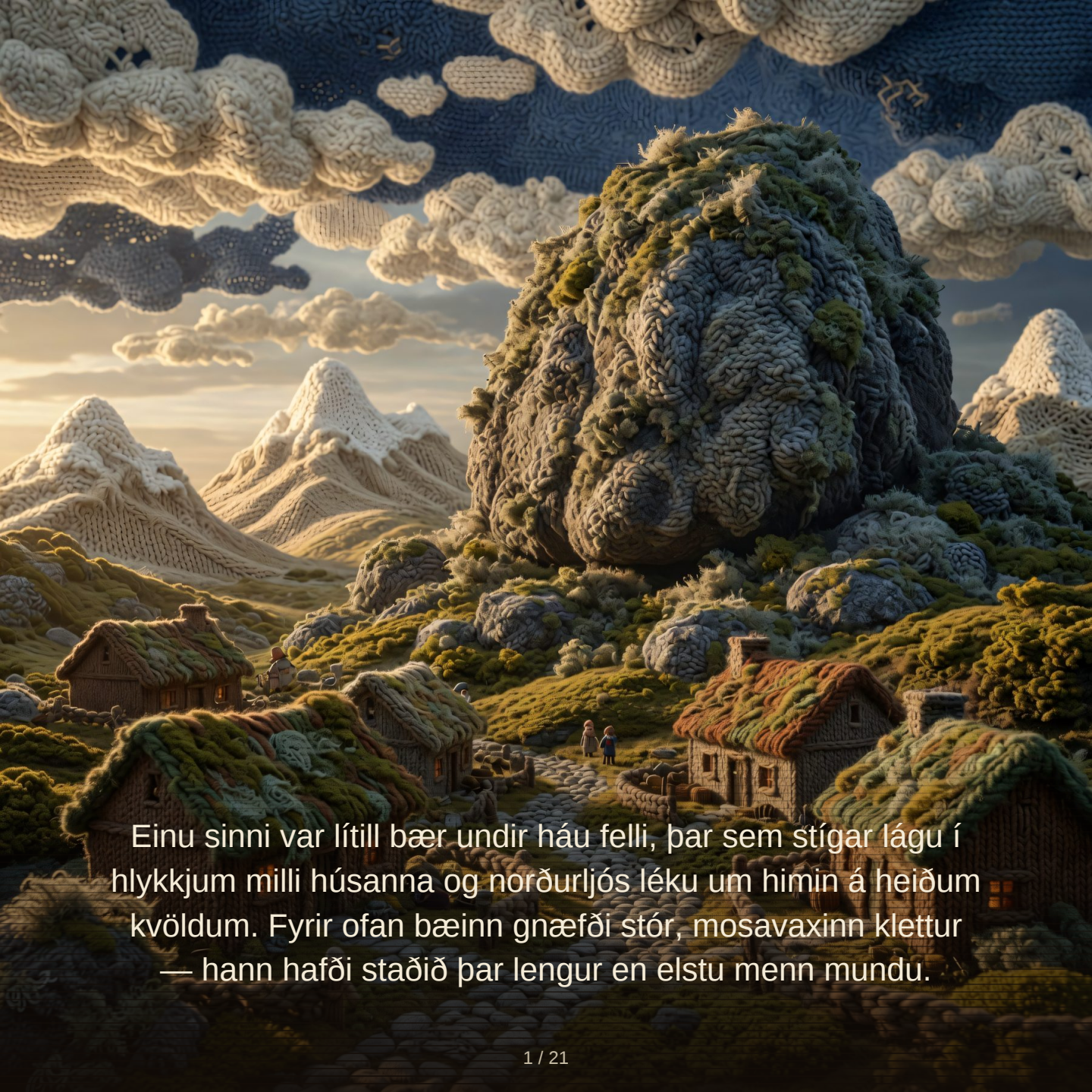

Álfarnir í klettinum

Einu sinni var lítill bær undir háu felli, þar sem stígar lágu í hlykkjum milli húsanna og norðurljós léku um himin á heiðum kvöldum. Fyrir ofan bæinn gnæfði stór, mosavaxinn klettur — hann hafði staðið þar lengur en elstu menn mundu.

Rúna, dóttir bóndans, hafði alltaf haft mætur á klettinum.
Hún settist oft hjá honum eftir skóla, lagði höndina á kaldan
mosann og hlustaði — eftir hverju vissi hún ekki sjálf.